

[Aage Fogh.]

høst, der er resultatet af denne rigsdags-samling, bliver det overladt til administrationen at foretage det videre fornødne, når rigsdagen nu rejser hjem, og jeg skal ikke nægte, at med det kendskab, jeg har til det danske administrationsapparat, er jeg noget betænkelig i så henseende, nemlig betænkelig for, at de gode love, der er skabt, ikke får den virkning, de burde have, fordi administrationsapparatet knirker for meget. Jeg kunne, hvis det skulle være, på forskellig måde vise, hvordan man overlægger en del af de danske borgere med arbejde gennem administrationen. Jeg har i løbet af formiddagen forlystet mig med at læse Kraks blå bog, og det er forbavsende at se, hvor uhyre et antal af vigtige opgaver der her i landet lægges på enkelte folk i en sådan udstrækning, at der er grund til at tvivle om, at de virkelig er i stand til at løse de opgaver, der er pålagt dem, på tilfredsstillende måde. Det gælder opgaverne indenfor organisationerne, men det gælder også i vid udstrækning opgaverne indenfor den offentlige administration. Jeg skal ikke ved denne lejlighed nævne navne, selvfølgelig ikke, men kun, hvis man ønsker at studere det nærmere, henstille, at man prøver at se på, hvilket utal af opgaver der er pålagt enkelte. Jeg sagde før, at det gælder i vort organisationsliv, det gælder i vort administrationsliv, og det gælder også i vort højere undervisningsvæsen. Jeg har gennem en årrække haft lejlighed til at se, hvor en række af de danske studenter driver deres studier. Det er mange mærkelige steder udenfor universitetet, det foregår, og når jeg har studeret den blå bog, har jeg fundet en forklaring på, hvorfor det må være sådan. Derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til at henlede opmærksomheden på disse ting og henstille, at man alle vegne, hvor administrationen virker langsomt, prøver at få undersøgt til bunds, hvad årsagen hertil er.

Der er heller ingen grund til at lægge skjul på, at hvis man har forbindelse med de høje ministerier, forbavses man gang efter gang over, så lang tid det varer at få besvarelser på selv ganske simple og almindelige skrivelser. Jeg havde for nogen tid siden en samtale med en gammel god ven, som også havde en del at gøre med den høje administration. Han udtalte som sin opfattelse: det er meget vanskeligt, for hvis jeg ringer kl. 11, er de ikke kommet; hvis jeg ringer kl. 12, spiser de frokost, og hvis jeg ringer kl. 13, så er de gået.

Jeg søgte forklaringen på det og mener

at have fundet den deri, at den lange række dobbeltstillinger, man endnu opretholder, må virke højest uheldig. Det er altså ingenlunde noget angreb på embedsmændene som sådan, men på den metode, der drives med opretholdelse af dobbeltstillinger indenfor administrationen. Det er mit indtryk, at hvis det, der ligger til grund herfor, skulle være, at man måske ikke kan yde den løn, folk skulle have for at have heldagsvirksomhed, ville det være en overmåde god foranstaltning for staten og samfundet, hvis man bragte de forhold i orden for at få så lidt gnidning i administrationen som muligt og få lovene omsat i praksis på så god en måde som muligt.

Men det, der navnlig har kaldt mig frem, er henvendelsen til den højtærede justitsminister. Jeg vil på det alvorligste henstille, at man i den kommende tid fraviger de linealrette afgørelser, som træffes i øjeblikket, hvorefter alle tilfælde behandles på samme måde, og tager de menneskelige hensyn, der bør tages i de højest alvorlige tilfælde, der forekommer.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg synes, at jeg lige vil gøre den korte bemærkning, at det spørgsmål, som blev rejst om dobbeltstillingerne eller formiddagsstillingerne, hvilken betegnelse man nu vil vælge, er et spørgsmål, som har en ganske betydelig rækkevidde, og som også, hvis det skulle løses, ville frembyde adskillige vanskeligheder. Jeg ønsker kun at sige, fordi jeg mener, det er ganske umuligt i denne debat at gå ind i en dybtgående forhandling herom, at dette spørgsmål ved jeg har været forhandlet internt mellem de øverste ledelser af de forskellige departementer. Jeg håber, at der ud af de forhandlinger, som finder sted, efterhånden vil forme sig en løsning, som også rigsdagen må kunne finde rigtig.

Gustav Pedersen: Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft talte om funktionærspørgsmålet. Jeg havde nærmest indtrykket af, at de mange synder, som det konservative folkeparti gennem årene har haft på samvittigheden i problemet med funktionærerne, nu skulle renses med glæden over det resultat, der nåedes gennem de såkaldte mæglingmænd. Jeg tror, det er noget for tidligt, at det ærede medlem tager forskud på denne bestemmelse som et resultat. Jeg minder om, at det, der var meningen, og det, der var forslagsstillernes formål med den pågældende paragraf, var at sikre, at der kunne finde forhandling sted på områder,